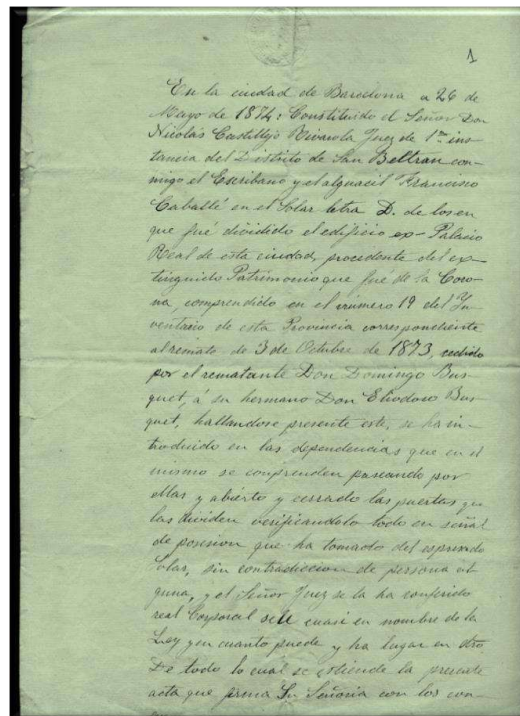

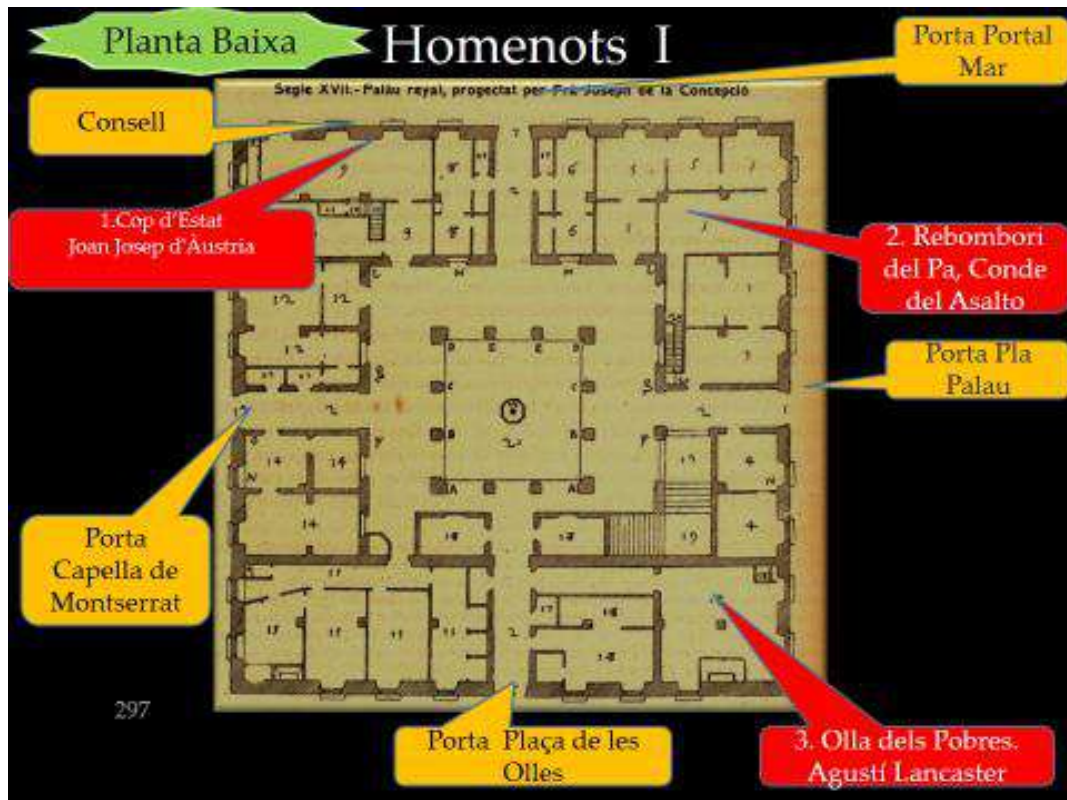
Nota: forma part de diferents investigacions i de la novel·la d'en Carles Sauret Menén "la Crema del Palau Reial-tocata i fuga de la saviesa"- En el moment de la ocupació del palau, per la compra durant la 1ª República el 1874 el resseguir les dependències el jutge els hi comentaria a en Domingo i Heliodor Busquets i Vilà, els principals personatges de la historia que ocuparien el Palau, els nostres Homenots.

Els "Homenots" del Palau Reial

Ocupació del Palau. 24 de maig de 1874

El 26 maig del 1874, un cop realitzat els primers pagaments i per perfeccionar la compravenda, ens vàrem constituir en **Domingo Busquets i Vilà** amb el meu germà en **Heliodor**, a les portes de l'antic Palau Reial, la comissió necessària per prendre la possessió del Palau: el Sr. En *Nicolau Castillejo Riverola* Jutge de 1a instància del Districte de Sant Beltrán, el seu l'Escrivent en *José Ignacio Güell i l'Agutzil* en *Francisco Caballé*, al solar lletres D, E, i F dels en què va ser dividit l'edifici ex-Palau Reial d'aquesta ciutat, procedent de l'extingit Patrimoni que va ser de la Corona, comprès en els núm. 19, 20 i 21 de l'Inventari d'aquesta Província corresponent a la rematada de 3 d'octubre de 1873, i els rematants jo mateix, i el meu germà En Heliodor Busquets, ens proposem introduir-nos en les dependències.

El Sr. Jutja ens va dir, que entrarem obrint i tancant les portes de cada dependència en senyal de "possessió", en obrir la porta i "sense contradicció" de cap persona, en tancar la porta, i que al mateix temps ell ens explicarà els fets més importants, que coneixia, que al transcurs dels temps succeïren en les dependències, tot passejant, i en finalitzar el Sr. Jutge estendria l'acta, donant fe, conferint la real possessió corporal als compradors, i signant l'acte per tots els presents.

— En aquest edifici tenim la història del "Minotaure" del poder central de Madrid encarnat amb els fets històrics que va de Reis, Virreis, i Capitans Generals, quan estaven a Barcelona.

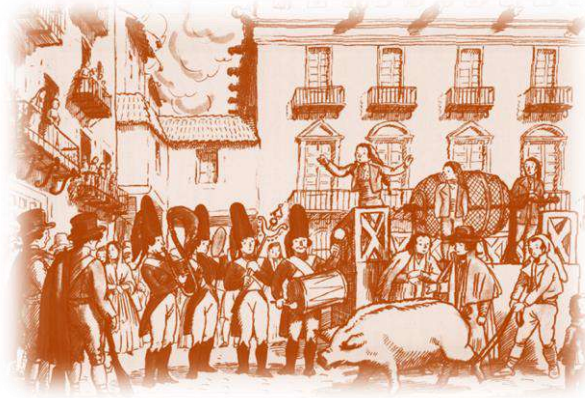
— Que si jo els hagués de jutjar, no n'absoldria cap i l'extensió de les meves sentències les faria igual que l'extensió dels títols que tenien. Ens va dir el Sr. Jutge.

— Serà com fer la paleta la galeria dels Homenots II·lustres del Minotaure, i així els reconeixem perquè els tinguin presents en un futur.

En entrar per la porta principal de la planta baixa, que ha tingut diferents reformes, i que ara té els Arxius del Patrimoni i les dependències dels cereals, els voldria comentar les tres cantonades d'aquest.

Lancaster

La cantonada de l'esquerra la que dona a la plaça de les Olles fou el lloc preferit pel "pare de la Ciutat" el C.G.C en Lancaster per organitzar l'Olla dels pobres el 1798 i la rifa del Porc,

Comte del Assalto, Rebombori del pa.

La cantonada oposada, ja donant al carrer de Rere Palau, és la que es faria escàpol el C.G.C el Conde del Assalto a l'haver estat acusat d'especular en el Rebombori del Pa el 1789,

En *Francisco González i de Bassecourt*, comte de l'Assalto i marquès de Grigny, militar espanyol, formà part en la defensa de l'Havana (1762). El fet més important que li costa el càrrec a Catalunya és el següent.

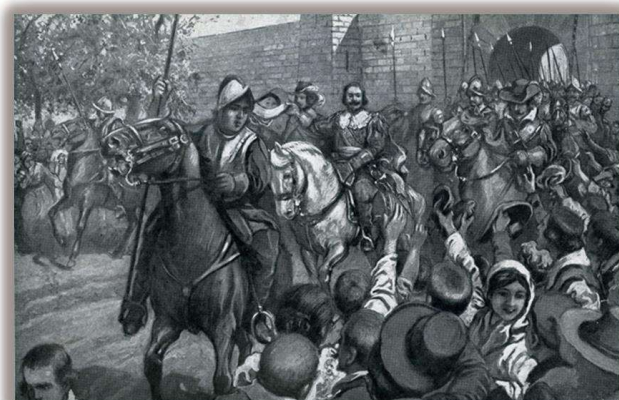
— 1789."Rebombori del pa".

Per culpa de l'increment del preu del pa, que puja més del cinquanta per cent, en sis mesos i a la falta de treball, s'hi inicia un moviment espontani de les classes baixes que s'amotinaren. La turba, incitada per les dones, ràpidament s'estengué, el dia 28 de febrer del 1789 a les set de la tarda incendiant el Pastim, al costat del Palau dels Capitans Generals i l'endemà cremaren les dependències del forner Torres, i de poc li faltà que li cremessin la mateixa casa, amb el crit de "fora la fam" i més tard el polititzaren en "*Viva el Rei i mori el General*". El primer de març els amotinats anaren al Pla del Palau sol·licitant la presència del Capità General, Comte n'Assalto, per aconseguir la rebaixa dels preus del pa, considerant que el mateix Capità General com especulador. Rebaixa

que els hi fou concedida en presència del Bisbe i del Governador i de la noblesa, que sortiren als balcons del Palau. Sol·licitaren a més a més que deixes en llibertat els sis detinguts i amb el jutge del Palau anaren a la presó per alliberar-los. La milícia desplegada en el Pla del Palau, a instàncies del General, després d'haver sigut mort un soldat i un sergent, conseqüència de les pedres tirades per la canalla, muntats a cavall, efectuà una descàrrega amb els sabres a la multitud en què varen morir i foren ferits molta gent, molta més de la que coneixem pel fet que la gent s'escapoli en les ombres de la nit i tirant-se per les muralles anaren cap a les seves cases. Posteriorment la gent es concentrà a La Seu esbotzant les portes sense respectar al Bisbe i llençant-li tota mena d'improperis. La revolta fou apaivagada per partides formades pels regidors, part de la noblesa i menestrals dels mateixos gremis.

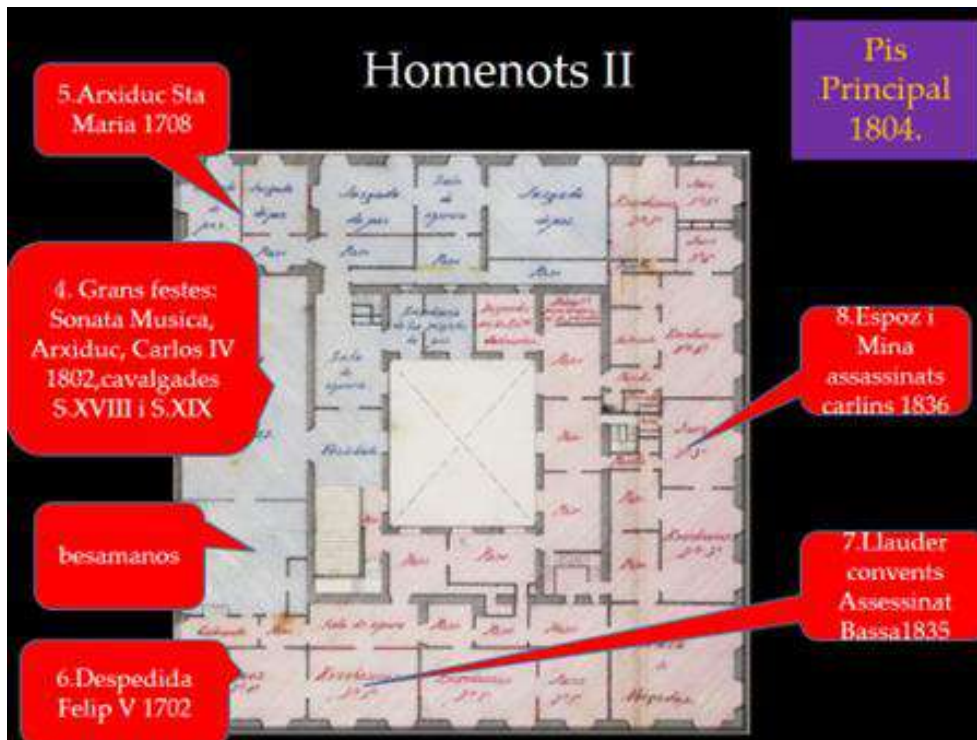
Aquesta revolta si hagués tingut un contingut polític, si s'hagués generalitzat al país, i hagués estat dirigida per gent més preparada, podia haver desembocat amb una revolució en tota regla, com fou la de França del mateix any. A conseqüència dels fets es crea una Junta de Caritat i el Comte de l'Assalto fou substituït pel General, Lacy.

Joan Josep d'Àustria

La cantonada de la dreta del fons serà la que en Joan Josep d'Àustria, quan era la Sala del Consell i tenia els llocs preferents per escoltar i espiar als reunits, que amb l'ajut del virrei el Duc-Duc, el 1669 donaria el cop d'estat contra la seva madrastra. Pujant per l'escala principal de pedra, que surt del pati interior per anar a la sala noble, actualment ocupada pels jutjats amb les seves escrivanies, les secretaries, les audiències, les sales d'espera, la sala dels advocats, la part dels jutjats de Pau a l'esquerra del palau i els jutjats d'instrucció a la dreta,

Els monarques a Palau

Entrarem en primer lloc a la gran Sala que actualment està partida en dos la gran per les subhastes i la petita per audiències, aquesta es la Sala més noble i foren organitzades les grans festes, concerts, balls, besamanos, admiració de jocs d'artifici, les cavalcades reials al pla de palau, les sortides al balcó per agraïment al poble... tant en tems **de l'Arxiduc**, que es casaria a Sta. Maria del Mar el 1708, i en Felip V que es casaria a Figueres el 1701 i vingueren al Palau fins al 1702, el 1759 quan Carles III va cap a Madrid a ocupar el tron amb les grans cavalcades davant del Palau, com en tems d'en *Carlos IV*, el 1802, pel casament de Fernando VII quan era príncep, amb la seva primera esposa M. Antonia de les Dues Sicilies, i la seva germana casada amb un príncep italià; l'estada de Fernando VII i la seva tercera esposa Maria Josefa Amalia de Saxònia en l'exposició de les proves del gas el 1827 i per apaivagar la revolta dels Malcontents, l'estada de *Mª Cristina la Regent* – quarta esposa de Fernando VII, i les seves filles, *Isabel i M Fernanda*, el 1840 amb la revolta de les levites, i finalment el 1860 amb la presència d'*Isabel II* i el seu marit en *Francisco d'Assís*, sortint al balcó. Si molt bé però qui era *en Fernando VII*. Jo no en tinc un bon record?

Ferran VII al Palau.

*Pocas vidas humanas producen mayor repulsión que la de
aquel traidor integral, sin asomos de responsabilidad y de conciencia".
(Gregorio Marañón)*

L'Homenot" que com a monarca estigué en el nostre Palau fou en *Ferran VII*, val a dir que fou el monarca més sòrdid per nosaltres i el menys estimat, i odiat fins i tot pels més monàrquics. El seu aspecte físic era d'un home de mitjana estatura, la cara gran, desproporcionada i el seu color pàl·lid. En la cara li sobresortia un floc de cabells caiguts, uns carnosos llavis i el nas enorme. Els ulls grans i vius, expressius amb una mirada impertinent i inquietant. El caràcter es podria resumir en què era: fals i recelós, no parlava amb franquesa. Hermètic, fred, d'instints cruels, covard i hipòcrita fins i tot amb els seus al·legats. Un dia la seva pròpia mare li digué que era: "*un marracho cobarde*". En fi tota una perla. Quant al sexe: se'l coneix per la seva exuberància sexual tant dins com fora del matrimoni i per poder realitzar l'acte sexual els metges idearen un coixinet amb un forat al mig per poder escurçar la distancia. Es casaria quatre vegades.

Tenim diversos atributs per definir al nostre "Homenot"; així fou un llagoter, un fastigós en les seves relacions personals, un covard i un traïdor. Un home covard el podem definir com aquell que li manca coratge o gosadia que es manifesta en pors desenfrenades, és tanta la por que té un covard que la seva vida és com un miratge en enfront de la realitat i per tant la defallença de l'ànima. El fàstic és la descurança corporal que provoca repugnància i aquesta sensació la provocaria pel desenfrenament sexual en vers de les seves dones. El llagoter és l'adulador que afalaga per treure'n profit, és un paràsit extremadament adulador

- Quins fets podem considerar que el defineixen com a covard, llagoter i traïdor.
- El seu amotinament contra el seu pare.

Ell odiava als seus pares en especial a la mare per les relacions que tenia amb en Godoy i el portà a aglutinar un moviment dit dels "fernandinos", que fou descobert i interceptat per en Carlos IV que el detingué i empresonà el 1807 després de delatar els altres sediciosos. El mateix Godoy intervingué, seguint els seus propis interessos, perquè el pare li atorgués el perdó.

- L'acatament que demostrà amb Napoleó i que de forma traïdora traspassà la corona d'Espanya.

Mitjançant una actuació pèrfida d'en Napoleó que el segrestaria, tant amb ell com al seu pare, a França. Primer Napoleó el va fer claudicar en favor del seu pare en Carles IV, i aquest donaria el trono d'Espanya a José I, germà de Napoleó dit en "*Pepe Botella*". Ell tot i estar retingut a França va demostrar una gran complaença i regraciament a l'Emperador, era famosa la carta que envia a l'Emperador quan el seu germà seria rei d'Espanya:

*"Sire; presento a V.M.I.R. mis felicitaciones más sinceras por
la satisfacción que he experimentado ante la instalación de su querido hermano"*

Quan era Príncep, en Ferran va venir a Barcelona amb el seu pare en Carlos IV i la família el 1802. Aquí en el Palau de Barcelona es va ratificar el seu primer matrimoni amb Maria Antonia de Borbó i Lorena, la que li deien la "*Toto*", que provenia d'Itàlia. Casament que es realitzà per poders a Nàpols el 24 d'agost de 1802, ells tenien la mateixa edat de disset anys. El matrimoni no és poder consumir

a Barcelona i hagueren d'esperar quasi un any per fer-ho. El problema en aquest cas no seria la reina encara que no creiem que li fes molta il·lusió, ja que al veure'l exclamaria:

"Creí desmayarme. En el retrato parecía más bien feo que guapo, pero comparado con el original es un Adonis".

Després de les comprovacions oportunes i en adonar-se els metges de què tenia un membra viril superior al normal no tenia el desenvolupament hormonal suficient. La reina moria a vint-i-un anys el 21 de maig de 1806, de paludisme sense donar-li descendència, després de tenir diversos avortaments.

— Pot imaginar-se el Príncep jugant al billar al Palau i els de la seva camarilla fallant i deixant-li i les boles fàcils perquè el Príncep pogués fer caramboles d'aquí vindrà la dita:

*"Así se las ponen a Ferrando VII".
"Y aun las falla".*

El segon matrimoni es va celebrar l'any 1816 amb na Isabel Maria de Bragança. Del que tampoc li da descendència i no es té notícia de què vinguessin a Barcelona. Ella moriria el 1818 per complicacions en el part. El poble de Madrid no li tenia molt d'afecta i li dedicà les següents estrofes:

"Fea pobre y portuguesa/ ¡Chúpate esa...!"

La segona estada a Catalunya, de Ferran, provinent de França després de la guerra de la Independència seria el 14, i fou acollit pel Capità Generals en Copons al Fluvià, un cop acabada la guerra, el 22 de mars del 14, però ell no pogué entrar a Barcelona, perquè encara hi estaven les tropes franceses i des de Sarrià i Sant Feliu de Llobregat es dirigí a Madrid per començar com més ràpidament millor la tornada a l'Antic Regiment, derogant primerament la Constitució de 18012 i tornant a les antigues prerrogatives de la seva Camarilla. Els barcelonins encara que no pogueren veure el rei, sortiren als terrats com a nuvolades per saludar-lo, mentrestant el governador francès en *Habort* es donava als dimonis.

El tercer matrimoni també fou bastant turbulent, es casaria amb na Maria Josefa Amalia de Sajonia, que era una infanta a qui denominaven la "Beata" per haver estat en un convent. La primera nit de nuvis ella es negaria a anar-se al llit amb el rei i al cap d'uns mesos hagué d'intervenir el mateix Sant Pare en Piu VII. La reina només posà una condició: que cada cop que haguessin de consumir l'acte, resarien prèviament un rosari. Aquesta reina si que vingué a Barcelona per apaivagar la revolta dels Malcontents,

El dia 4 de desembre del 1827 eren rebuts en *Ferran VII* i na *Maria Josefa Amalia de Sajonia* a la Creu Coberta per les autoritats de Barcelona que els traslladarien al Palau Reial amb una carrossa al·legòrica. Va semblar més una corrua del Carnaval que l'acte que els hi pertocava, a causa de la patxoca que feien els monarques vestits de carrer i els prohoms de la Ciutat que l'acompanyaren totalment abillat amb indumentària de l'Antic Règim amb mitges i casaques. En efecte en Ferran VII anava vestit de paisà sense insígnies i un capell rodó i la reina na Amalia, portava un capell rodó de palla i un vestit guarnit de pells. En canvi la carrossa en forma de nau estava folrada amb seda de color lila i folrat amb franges d'or, i els ciutadans que arrossegàvem el carro, portaven unes faldilles i coll de puntes. L'estada de quatre mesos a Palau, transcorregueren

entre la malaltia de la gota, que patia de forma persistent i el molestava de forma manifesta, intercalant les festes i les visites a les fàbriques i la seva única preocupació era de com recaptaria diners per les seves arqués buides. El principal fet científic, que presenciaren ses majestats consistí en la visita el 18 de desembre en la Llotja, i que fou protagonitzat per en Josep Roure i Estrada, Catedràtic de Química i primer Director de l'Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona, que va introduir i presentar els avantatges de l'enllumenat a gas, dins el marc de l'Exposició d'Indústria i de les Arts en una Llotja atapeïda d'alambins, vaixells, mapes mundi, escola de dibuix, teixits, etc.

— No es pensi pas, que Ferran VII fou sensible a la nostra indústria i que va promulgar disposicions per protegir-la, com ens volen fer creu els representants de la monarquia absolutista. Més aviat fou despectiu en els seus comentaris, quan li foren presentats diferents teixits i tipus de calcetes fabricats a Catalunya. Ell contestava tot donant-li:

"Tú te las guardarás o harás lo que mejor te parezca"

O bé aquesta altra també en presentar-li els teixits:

¡Bah! Todas éstas cosas son cosas de mujeres".

Estigué molt recollit al Palau per les malures que tenia, visitant pel mes de març als jardins d'Horta i aquests si va semblar que li van agradar. Els monarques havien vingut a Catalunya per apaivagar els dits Malcontents, que eren més absolutistes que el mateix rei encara que ja es posà de manifest que aquests el que volien era el traspàs de la corona a en Carles el pretendent Carlista.

— Anem a pams.

Tampoc na *Maria Josefa Amalia de Sajonia* li donà descendència i a la seva mort, de pneumònia, el 18 de maig del 29. Quan ja ningú no seu-ho esperava, es casaria Ferran VII amb Maria Cristina de Borbó dos Sicilies l'11 de desembre del 1829, tingué dues filles na *Isabel II* (Maria Isabel Luisa), el 10 d'octubre del 1830 i na *Luisa Fernanda* el 30 de gener de 1832.

La llei salica imposada per *Felip V*, quina ironia la d'en Felip V quan ell arribaria a la corona espanyola a través de les dones, impossibilitava que la corona fos cenyida per una infanta, per evitar-ho es promogué la *Pragmàtica Sanció de Ferran VII*, inspirada en la Pragmàtica de Carlos III que impedia l'aplicació de la llei d'en Felip V. Per tant el dia 13 d'octubre del 1830 nomenaria a la seva filla Isabel com a Príncep d'Astúries i seria la successora a la corona. A partir d'aquell moment el germà d'en Ferran VII, en Carlos Maria Isidro encapçalaria el moviment carlista no acceptant les citades disposicions, que desembocaria amb les guerres civils entre carlins i isabelins. A la mort d'en Ferran VII el 29 de setembre de 1833, *Maria Cristina de Borbó* va assumir la regència del país.

Princesa Orsini (acomiadament de Felip V)

Dins el primer pis i en l'ala que dóna a la Duana i la del fons del carrer de Rere Palau ara ocupats pels jutjats d'instrucció tres són els fets que podem ressaltar: La cantonada de la plaça del Palau és on la famosa *Princesa d'Orsini* i *M. Luisa Gabriela de Savoia*, saludaren i acomiadaren al rei Felip V, quan el 1702 va anar a Itàlia,

El Bou Gross i en Bassa

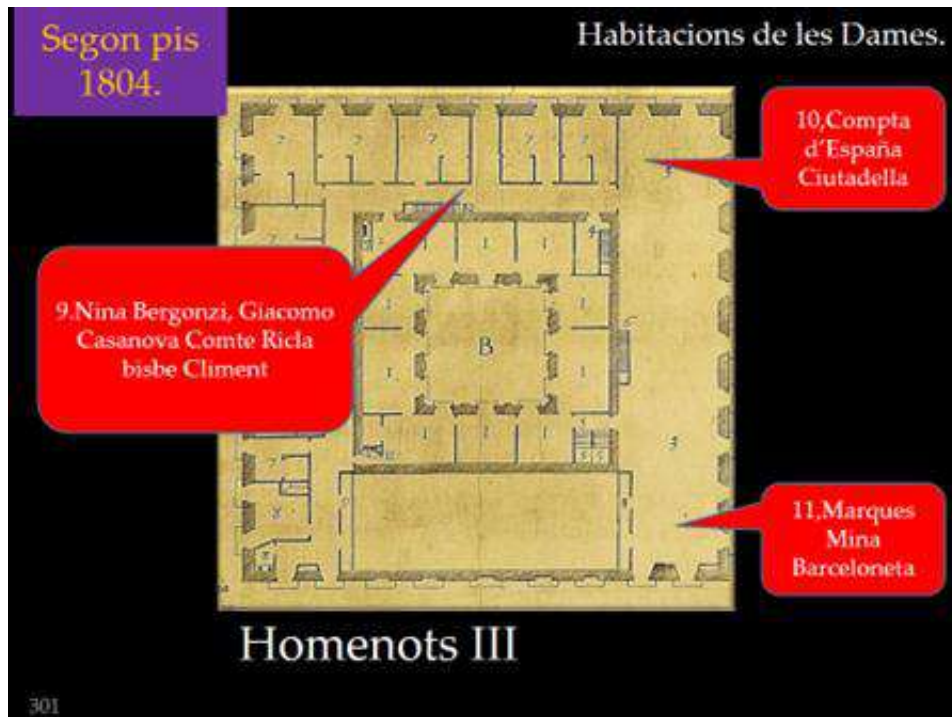
A la sala contigua, seria la sala del C.G.C. en Llauder **el "Bou Gross" i d'en Bassa "O yo o el Pueblo"** perquè aquest últim fou llançat des d'aquesta finestra, el 1835 a conseqüència de la crema de convents,

Espoz i Mina

Al fons ja tocant al carrer de Rere Palau estava dedicada a la *Sala dels consells*, on el C.G.C en **Ezpoz i Mina** es varen produir les agries discussions que desembocaren amb els assassinats de carlins a la Ciutadella, el 1836. En aquesta mateixa Sala van tenir lloc els enfrontaments entre **Espartero** i la Regent M. Cristina el 1840, quan la reina regent finalment va haver d'expatriar-se.

El segon pis que fou les "Habitacions de les Dames" estava desocupat, tres són les dependències que podem considerar d'interès:

Marques de la Mina (creador de la Barceloneta)

A la cantonada de la plaça, on el C.G.C, el Marquès Mina observava i somiava amb el disseny de la Barceloneta el 1755,

Marquès de la Mina. Urbanitzador de la Barceloneta. *Juan Miguel de Guzmán Dávalos Spinola*, neix a Sevilla el 1690 i mort a Barcelona, fou enterrat a l'Església de Sant Miquel de la Barceloneta el 1767. Fou Capità General del Principat des del 1742 fins a 1767, moment del traspàs, durant els regnats de Felip V acaballes i Carlos III. Durant el seu mandat es projectà i s'hi inicià el barri de la Barceloneta, portat a terme per l'enginyer militar en *Joan Miquel Cerdeño*. El barri sempre estigué agraït en ell. Home d'un cert nivell cultural, dotà a la ciutat de festes i esdeveniments per la seva distracció, durant el S. XVIII.

— Val la pena que ressegüim les festes, tot mirant les seves notes, i processons que es varen donar en la inauguració de l'Església de Sant Miquel del Port a la Barceloneta, i per l'acabament del barri, els dies del 27 de setembre del 1755 i següents per la gran repercussió que tingué per tota la ciutat en especial al Pla del Palau i la Barceloneta.

— És com una ventada d'aire fresc, després de tants sofriments des de la guerra de Successió..

Ell, en Mina, inicià els balls del Carnaval a Llotja el 1760, així com altres llocs de la Ciutat; al Teatre Principal per les classes més altes, els de la llotja per les classes mitjanes i les més populars a la Barceloneta. Més tard, aquests balls, foren continuats pel Capità General Agustí de Lancaster el 1798, tradició que seguí en el ball de Carnaval organitzat en honor de Ferran VII el 28 i el més recent el 48 organitzat en l'aniversari del naixement de la infanta *M. Luisa Fernanda*. Ell, en Mina, també fou l'impulsor de l'Opera i en motiu de la visita de la Infanta Antonia de Borbó que visita la ciutat, en transí per casar-se amb el Duc de Savoia, en data 4 de maig 1750, va oferir en el Palau dels Capitans Generals, l'opera "*Il maestro di Capella*", contractant una companyia d'òpera italiana, que més tard utilitzaria per a les primeres representacions d'òpera en el Teatre Principal de la Rambla.

— Pel que portem dit sembla que en Mina no sigui un militar?

— No s'ho pensi pas, no hi ha cap Homenot del Minotaure que no es comporti com a militar, ell no dubtaria en amenaçar a la Ciutat encarant-li els canons de la Ciutadella i de Montjuïc quan va témer que els fets de Madrid per Motí de *Esquilache* (1766), es poguessin reproduir a Barcelona, després d'haver-se distribuït pasquins per la ciutat cridant a la sedició i haver donat mor al governador i dels regidors i administrador de la duana.

El comte d'Espanya

El Comde de España.

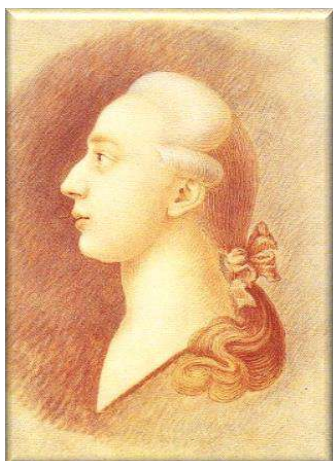
Si se entra, ni se sale. Atrás.

— El costat oposat enfront de la Duana aquí els somnis més retorçats i despietats per la tortura i les forques, eren els del C.G.C el Comte d'Espanya, el 30, tot dirigint la mirada, escoltant la banda del regiment, a la Ciutadella i les bestieses com fer la guàrdia a un geperut. Aquests records del

Comte d'Espanya, em procuraren un calfred que em va recórrer tot el cos, deixant-me en un estat d'inconsciència pensant amb les tortures, que aquest infame va incorre contra la meva família, la mare al pare, i a mi mateix. I vaig perdre el coneixement ,durant uns minuts

— Anem Domingo ara coneixerà una de les dependències més eròtiques, en diria el Jutge adonant-se del meu estat depressiu.

El comte Ricla i la seva amant

Giacomo Casanova

— Per últim les dependències que donant al carrer de Rere Palau s'hi hostejava la **Nina Bergonzoni** amant del C.G.C. el comte de Ricla, 1772.

— La història del "Homenot Ricla". Ens donarà una bafarada d'aire fresc en aquestes parets d'intriga política i opressió.

El comte de Ricla. El C.G.C. Cornut.(1767-1772). Ambrosio Funes de Villalpando Comte de Ricla esdevingué ministre de Guerra amb Carles II, quan es produïren els fets dels Avalots de les Quintes a Barcelona. Capità General de Catalunya des del 1767 al 1772.

El jutge ens donaria uns papers de la de com varen apressar en Casanova, reconegut amant. i maçó.

En la fonda de Santa M. del Mar, ubicada al carrer dels Ases núm. 3 cantonada amb Malcuinat tocant al Palau Reial. Un dels establiments més popular de l'època s'esdevingueren els fets del famós **Giacomo Casanova** que s'hi allotja durant l'any 1768, Ell mateix ens explica els fets, en les seves memòries, de les seves ardents relacions amb la ballarina Nina Bergonzoni, que simultàniament era l'amant del mateix Capità General de Catalunya, el comte de Ricla, que vivia al mateix costa. I clar la cosa no li podia sortir bé!

"Fugint de Venècia i més tard de Madrid, es trobava a València i estan en una cursa de braus es va interessar per la bella dama i al cap d'una estona se li presentà un home que li mostrava l'interès d'ella per conèixer-lo, tot explicant-li el perquè es trobava a València lluny del seu amant el comte de Ricla. En finalitzar la funció anar a veure-la, tot surtin de l'espectacle, li demanà que anés a la seva casa l'endemà per l'esmorzar. I ell comparegué i estigué amb ella

dos dies i el tercer anaren cap a Barcelona. Ell s'allotjà a La Fonda de Santa Maria i fou molt ben rebut per part de l'hostaler, que li dóna tot tipus de facilitats i que no li cobraria res per instruccions de la Nina. Ell l'anava a veure cada dia, però el dia 14 de novembre en tornar a l'Hostal a la nit l'assaltaren i en perill de mort, es pogué desfer dels assalta'ns a cops de sabre, encara que li tiraren trets de pistola. L'endemà a les set del matí un oficial i l'hostaler el despertaran comminant-lo a entregar els seus papers i se l'emportaren als calabossos de la Ciutadella, en els que va restar-hi quaranta-dos dies, finalment a l'alliberar-lo li donaren tres dies per desaparèixer de Barcelona i vuit de Catalunya".

Després seguirem pels terrats de les teulades i en baixar signarem l'acta d'ocupació a la qual li donarem la seva conformitat.

— He observat que no ens ha comentat res de la guerra del 1714 i l'ocupació del Palau per les dues corones, i de la vinguda d'en Carles III el Borbó més il·lustrat i la d'en Carles IV amb l'amant de la Reina en Godoy.

— No he sigut autoritzat al respecte, i hauran d'esbrinar-ho pel seu compte.